

* * *

— Какво направи душата на онзи човѣкъ, дето те пратихъ да я вземешъ? — попиталъ Господь Смъртъта.

— Господи, — отговорила Смъртъта, — по-харно е да вземешъ душитѣ на децата, отколкото на баща имъ. Тѣ сж много малки и некадърни за никаква работа.

— Ела тукъ, — рекълъ Господь на Смъртъта. — Слушай, какво ще ти кажа. Още сега ще отидешъ да ми донесешъ отъ дъното на морето едно камъче.

Смъртъта се поклонила и отишла. Донесла такова камъче, каквото Господь заржчалъ.

— Ела сега при мене, — рекълъ Господь. — Кажу ми, кой направи това камъче?

— Ти, Господи, — отвърнала Смъртъта.

— Сега счупи камъчето и вижъ какво има вътре.

Смъртъта чукнала камъчето, и то се разцѣпило на две. Отъ него изпълзѣло едно червейче. То полазило по ржката ѝ.

— Кой даде душа на това червейче? Кой го е хранилъ всрѣдъ камъчето и на дъното на морето?

— Ти, Господи, — казала Смъртъта.

— Щомъ азъ давамъ животъ и храна на това червейче всрѣдъ камъчето и на дъното на морето, колко повече ще бжде грижата ми за човѣцитѣ, които създадохъ по мое подобие.

Като казалъ това, Господь дигналъ ржка и проклелъ Смъртъта за нейната непослушность.

— Отъ днесъ нататъкъ, — казалъ той, — да бждешъ слѣпа, за да не можешъ да познавашъ кой човѣкъ е богатъ и кой — сиромашъ, кой е старъ, и кой е младъ. Да бждешъ глуха, за да не чувашъ плачоветѣ и молбитѣ имъ. Да бждешъ нѣма, за да не приказвашъ. А, за да те не виждатъ и се плашатъ отъ тебе — да бждешъ невидима. Най-сетне -- да бждешъ немилостива, за да не гледашъ хатъръ никому.

Като казалъ това, Господь ударилъ на Смъртъта една плѣсница, и тя станала слѣпа, глуха, нѣма, невидима и немилостива.

Димитъръ Павловъ — Мечо.

Две жертви.

Зимна вечеръ. Улица на градъ. Каменень паважъ покритъ съ снѣгъ. Тукъ-тамъ се виждатъ очертания на закъснѣли хора, които се губятъ въ далечината. Слабъ, но остъръ вѣтръ разкла-